

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кр 5/2020
13.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгана Аћимовића, председника већа, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, адвоката Срећка Митрића, изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Кж2 37/20 од 09.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Кж2 37/20 од 09.03.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Панчеву Кж2 37/20 од 09.03.2020. године тај суд се огласио стварно ненадлежним за доношење одлуке по жалбама окривљеног и његовог браниоца изјављеним против решења Основног суда у Панчеву Кв 50/20 од 12.02.2020. године, те је одређено да се по правноснажности тог решења списи предмета доставе Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном за поступање.

Против наведеног решења жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Срећко Митрић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји жалбу браниоца окривљеног и побијано решење укине или преиначи, тако што ће Виши суд у Панчеву огласити стварно надлежним за поступање у овој кривичноправној ствари.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаним решењем, које је испитао у смислу члана 467. став 1. ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалби браниоца окривљеног, и након оцене навода и предлога у изјављеној жалби, нашао:

Жалба је неоснована.

По оцени овога суда правилно се Виши суд у Панчеву побијаним решењем Кж2 37/20 од 09.03.2020. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање по жалбама окривљеног АА и његовог браниоца изјављеним против решења Основног суда у

Панчеву Кв 50/20 од 12.02.2020. године и одредио да се по правноснажности тог решења списи предмета доставе Апелационом суду у Београду, као месно и стварно надлежном суду.

Из списка предмета произлази да је окривљеном АА оптужницом Основног јавног тужиоца у Панчеву Кт 551/2011 од 01.08.2011. године, измењеном у оптужни предлог дана 24.04.2015. године, стављено на терет продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези са тачкама 1, а у вези члана 33. и члана 61. КЗ, те да је овај окривљени правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву К 1159/11 од 20.11.2015. године оглашен кривим због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 395. став 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју се урачунава време проведено у притвору, која пресуда је у односу на овог окривљеног потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 342/16 од 06.04.2016. године.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 2) Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова за кривично дело за које је прописана новчана казна и казна затвора до пет година.

Према одредби члана 24. став 1. тачка 2) Закона о уређењу судова апелациони суд одлучује о жалбама на одлуке основних судова у кривичном поступку, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Чланом 359. став 1. Кривичног законика који инкриминише кривично дело злоупотреба службеног положаја прописано је да ће се учинилац тог кривичног дела казнити затвором од шест месеци до пет година, док је ставом 2. истог члана за то кривично дело прописана казна затвора од једне до осам година.

По оцени овога суда, Виши суд у Панчеву је правилном применом цитираних законских одредби одлучио да није стварно надлежан за поступање у овом кривичном предмету с обзиром на то да је кривични поступак против окривљеног вођен за продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ, за које дело је прописана казна затвора од једне до осам година, што искључује стварну надлежност вишег суда који може да одлучује у другом степену о жалбама на одлуке основних судова за кривично дело за које је прописана казна затвора до пет година, тако да је за одлучивање о жалбама окривљеног и његовог браниоца у конкретном случају стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Стога су, по налажењу овога суда, неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног да је за одлучивање о жалбама окривљеног и његовог браниоца изјављеним против решења Основног суда у Панчеву Кв 50/20 од 12.02.2020. године, којим је одбијен као неоснован захтев окривљеног за понављање кривичног поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 342/2016 од 06.04.2016. године, стварно надлежан Виши суд у Панчеву у вези са чим се истиче да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим за блаже кривично дело – продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. и члана 31. КЗ у односу на оно које му је оптужбом стављено на терет – кривично дело из члана 359. став 2. у вези става 1. и члана 33. и члана 61. КЗ за које је прописана казна затвора до пет година, што би, према ставу браниоца указивало на

стварну надлежност вишег, а не апелационог суда, у смислу одредбе члана 23. став 2. тачка 2) Закона о уређењу судова, јер је, и по оцени овога суда, за утврђивање стварне надлежности суда значајна чињеница које кривично дело је окривљеном оптужним актом стављено на терет, односно за које је вођен и правноснажно окончан кривични поступак, а не кривично дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом. Како је у конкретном случају окривљеном оптужбом стављено на терет кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ, а за које је кривични поступак вођен и правноснажно окончан, а за које је прописана казна затвора од једне до осам година то, у смислу члана 23. став 2. тачка 2) и члана 24. став 1. тачка 2) Закона о уређењу судова, не постоји законски основ за стварну надлежност Вишег суда у Панчеву за одлучивање о жалбама, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Како је Виши суд у Панчеву за своју одлуку у образложењу побијаног решења дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, то се жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводи у сумњу правилност и законитост побијаног решења.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 34. став 5. и члана 467. став 4. ЗКП одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драган Аћимовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић